

en alvorlig Villie til med Liv og Sjæl at arbejde hen imod dette Maal. Danmark var efter de Ulykker, der ere overgaaede det, i det første Dieblis lammet; det har siden haft Nok at gjøre med at samle og sunde sig, og endelig kan man ikke forlange, at Danmark skal tage Tiggerstaven i Haand; nei, saa lad det hellere gaae tilgrunde og gaae tilgrunde med Resignation og uden at klage. Jeg retter derfor ingen Bebreidelse til Regjeringen, fordi den, mig bitterligt, ikke har gjort Noget for at kalde et saadant Forsvarsforbund tillibe og derpaa bygge Reorganisationen af Armeen; jeg retter overhovedet ikke Bebreidelse imod Nogen, men jeg beklager og beklager dybt, at denne Tro ikke har vidst at gjøre sig mere gjældende i Kongernes Raad, og at den ikke stærkere, end jeg troer er Tilfældet, er gaaet over i Folkenes Bewidsthed, og jeg beklager fremfor Alt, at man i Nabolandet ikke synes at ville see, at Danmarks Undergang er det første Stridt til Tilintetgjørelsen af Sverrigs Selvstændighed, og at man der troer at kunne berolige sig ved den skandinaviske Halvøes naturlige Grændser og saaledes kan undlade itide og med fuld Kraft at træffe de Foranstaltninger, som ere nødvendige for at imødegaae den Fare, der engang let kan komme til at true dem. Hvor Erobringslyste og Herfleslyste findes hos Folk eller hos Regjeringer, der gives der ingen naturlige Grændser. Skal Kampen engang føres om de nordiske Rigers Selvstændighed, da kan den kun føres med Udsigt til et heldigt Udfald, naar den føres af Norden i Forening; men Initiativet til, hvad der i den Retning skal gjøres, kan, det gjentager jeg her, hverken ventes eller fordres nu, saaledes som Forholdene ere, fra vor Side.

Efter det, jeg har tilladt mig at udtale, kunde man maaskee troe, at jeg maatte komme til det Resultat at finde, at de store Summer, som udfordres til at sætte den her foreslaaede Hærordning i Værk, ikke burde anvendes dertil, da det jo dog er min Tro, at Hærordningen ikke vil kunne føre til et heldigt Forsvar af Landet, og at den kun kan føre til at kæmpe og falde med Ære. Jeg skal gaae endnu videre og sige, at dette sidste Formaal kunde maaskee udførelsesgøres paa en mere glimrende Maade,

naar man til den sidste Kamp imod Fjenden førte en mindre, men veludrustet og veløvet Armee, forsynet med et rigeligt Antal af dygtige og veløvede Befalingsmænd, istedetfor at føre imod Fjenden en større Armee, som ifølge sin hele Sammensætning, sin hele Organisation maa være løsere og maa være mindre veløvet; men jeg kan paa den anden Side ikke lufte Diet for den Betragtning, der med saa stor Styrke har gjort sig gjældende, at det virkelig har en Betydning at kundgjøre for hele den øvrige Verden, at vi her ere beredte til at anstrænge os efter yderste Gynne for at forsvare og hævde vor Selvstændighed, og at det, at enhver vaabenfør Mand skal vaabenøves, og at Befalingsmænd skulle først have tjent som Menige, kan virke styrkende og oplivende paa vor Nationalsjæle og kan styrke Bewidstheden om vore egne Kræfter. Det, hvorom det gjælder her, er jo at holde Kræften og Manden i Nationen vedlige og saa afvente, hvad der kommer. — Jeg vil dog udtrykkeligt forvare mig imod, at jeg med denne Udtalelse skal tiltræde det her foreliggende Lovforslag i alle dets Punkter, tværtimod, der er mange Punkter, hvorved jeg har overordentlig væsentlige Tvivl; men efter den hele Maade, hvorpaa jeg betragter Lovforslaget, kan jeg ikke føle nogen Opfordring til at anstille nogen dyberegaaende Undersøgelse af det eller at fremkomme med mine Bemærkninger her for det høie Thing. Jeg skal afvente de Forslag, som muligviis maatte blive fremsatte af den høitærede Krigsminister og af ærede Medlemmer af Thinget, og jeg skal for disse afgive min Stemme efter min bedste Overbeviisning.

Lehmann: Jeg kan ikke lade denne første Behandling gaae tilende uden at udtale min Tak for de Ord, som vi i dette Dieblis have hørt; thi det gjælder om dem i høiere Grad end om Noget af, hvad jeg har hørt i denne Sal i den lange Narrælle, jeg har havt Sæde her, at de ere som talte ud af mit Hjerte. Jeg troer, at det er umuligt uden at hengive sig til ugrundede Illusioner at see Danmarks Fremtid i noget lyst Skær, men paa den anden Side er det mig klart og klarere end Noget, at, jo alvorligere en saadan Tanke